

Kirpinin Tahta Atı

Çınar BİBER

Kirpinin Tahta Atı

Çınar BİBER

Ormanın, eğrelti otlarının yeşil kurdeleler gibi kıvrıldığı sıcak bir köşesinde, Pip adında küçük bir kirpi yaşırdı. Pip iki avuca sığacak kadar küçüktü; sıcak kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı, kehribar ve kestane tonlarında yumuşak dikenleri vardı. Yosun yeşili bir atkı takar, bulduğu hazineleri toplamak için küçük bir bez çanta taşırdı. Her sabah Pip, ormanın ona neler bıraktığını görmek için yola çıkardı.

Güneşli bir gün, Pip'in minik siyah burnu tuhaf bir kokuyla seğıirdi. Kokunun peşinden yaşlı meşe ağacının açıklığının kenarına geldi; orada, yaprakların arasından pürüzsüz ve parlak bir şey uzanıyordu. Pip bir eğretili otunu kenara itti ve soluğu kesildi. Yumuşak toprağa yarı gömülü, minicik bir tahta at duruyordu. Patisinden büyük değildi; kulağının biri kırıktı ve boyalı yelesi solmuştu.

Pip küçük atı dikkatle kaldırıp çevirdi. Bacakları kaskatıydı ve bir tekerleđi eksikti, ama oyulmuş kuyruđu hâlâ gururla kıvrılıyordu. 'Sen bir güzelliğsin,' diye fısıldadı Pip. Atı çantasına koyup büyük koyu gözleri parlayarak eve koştı. Yol boyunca merak etti: küçük bir kirpi, kırık eski bir oyuncakla ne yapabilirdi ki?

Evde Pip atı taş masasına koydu ve ona baktı. Ayağa kaldırmayı denedi, ama sallandı. Yuvarlamayı denedi, ama eksik tekerlek yüzünden takıldı. 'Belki de seni rafımda saklamalıyım,' dedi iç çekerek. Ama küçük at ona bakıyor gibiydi, sanki paylaşacak bir sırrı varmış gibi. Pip hafif bir merak dalgası hissetti.

Ertesi sabah Pip, arkadaşı tavşan Hazel'i ziyaret etti. Hazel biraz daha büyük ve uzundu; yumuşak gri tüyleri, beyaz bir göğsü, içi pembe uzun dik kulakları vardı. Cepleri minik aletlerle dolu kırmızı bir iş önlüğü giyer, kulağının arkasında sarı bir kalem taşırdı. 'Hazel,' dedi Pip, 'bak ne buldum! Ama onunla ne yapacağımı bilmiyorum.'

Hazel'in parlak ela gözleri, tahta atı incelerken ışıldadı. 'Ah, Pip! Bu eski bir oyuncak—hem de çok eski. Eminim bir zamanlar orman oyuncak müzesinde yaşıyordu.' Atın karnındaki minik bir işareti gösterdi. 'Görüyor musun? Bu müzenin damgası. Ama müze yalnızca hâlâ çalışan oyuncakları sergiliyor. Bu küçük atın onarılması gerek.' Pip'in dikenleri heyecanla diken diken oldu.

Hazel önlüğünün cebinden minik bir çekiç çıkardı. 'Önce yeni bir tekerleğe ihtiyacımız var,' dedi. 'Çantana bir bakalım.' Pip hazinelerini döktü: bir meşe palamudu şapkası, mavi bir düğme, eğilmiş bir çivi ve pürüzsüz yuvarlak bir çakıl taşı. Hazel çakıl taşını alıp gülümsedi. 'Mükemmel! Bu güzel bir tekerlek olur.' Pip'in küçük siyah burnu sevinçle kıpırdadı.

Birlikte Hazel'in tezgâhında çalıştılar. Hazel atı sabit tutarken Pip kırık bacağa tutkal sürdü. 'Yavaşça,' dedi Hazel. Pip'in minik patileri titriyordu ama dikkatliydi. Çakıl taşı tekerleği yerine bastırdılar ve beklediler. 'Kururken,' dedi Hazel, 'bu at için yeni bir fikir düşünelim. Taze ve eğlenceli bir şey!' Pip başını yana eğip hayal kurdu.

Pip, eski oyuncakların raflarda sessizce durduđu oyuncak müzesini düşündü. 'Ya at yeni bir şey yapabilseydi?' dedi. 'Kimsenin daha önce görmediğı bir şey?' Hazel'in bıyıklı gülümsemesi genişledi. 'Düşünme tarzını sevdim!' Kulağının arkasından sarı kalemi çıkarıp bir ağaç kabuğı parçasına çizdi. 'Küçük bir araba ekleyebiliriz,' dedi, 'böylece at hazineler taşıyabilir.'

Pip minik patilerini birbirine vurdu. 'Evet! Ve onu parlak renklerle boyayabiliriz!' Çantasını karıştırıp kurumuş bir dut ve biraz kömür buldu. Hazel önlüğünde bir kutu altın boya buldu. Karıştırıp boyadılar; solmuş atı kırmızı arabalı, altın tekerlekli neşeli bir oyuncağa dönüştürdüler. Küçük at gülümsüyor gibiydi. 'Artık sadece eski değil,' dedi Pip. 'Yeni!'

Tam o sırada at sallandı. Çakıl taşı tekerlek fazla ağırdı ve araba devrildi. 'Ah hayır!' diye bağırdı Pip. 'Mahvoldu!' Ama Hazel atı alıp güldü. 'Hayır, mahvolmadı. Bu bir bulmaca! Sadece daha iyi dengelemeniz gerekiyor.' Parlak ela gözleriyle atı inceledi. 'Arabayı daha küçük ve hafif yapalım. Ve çocukların çekebilmesi için küçük bir sap ekleyelim.'

Pip ve Hazel birlikte çalıştı; arabayı kısaltıp minik bir dal sap taktılar. Bu kez atı yere koyduklarında masanın üzerinde düzgünce yuvarlandı. 'Çalışıyor!' diye sevindi Pip. Hazel kalemini kulağının arkasına sokup gülümsedi. 'Görüyor musun, Pip? Eski oyuncaklar yepyeni fikirler uyandırabilir. Sadece onarmadık—daha iyi yaptık.' Pip'in dikenleri gururla karıncalandı.

Küçük atı orman oyuncak müzesine götürdüler; burası eski oyuncaklarla dolu rafları olan sıcacık bir yuvaydı. Müzenin bekçisi, bilge yaşlı bir baykuş, ata ve arabaya gözlerini kırıştırdı. 'Ne harika!' diye öttü. 'Hem eski hem yeni bir oyuncak. Bir sonraki sergimizin yıldızı olacak!' Pip ve Hazel ısıltılı gülümsediler. Eserleri herkesin keyif alması için hazırды.

Sergi günü orman canlıları küçük atın etrafında toplandı. Çocuklar onu usulca çektiler ve araba minik hazineler taşıyarak yuvarlandı. 'Bakın! Hareket ediyor!' diye cıvıladılar. Pip, yeşil atkısı dalgalanarak Hazel'in yanında durdu. 'Sen olmasaydın bunu yapamazdık,' dedi. Hazel göz kırptı. 'Ben de senin büyük fikrin olmadan yapamazdım.'

O günden sonra Pip'in çantası hep bulunan şeylerle doluydu. Eski eşyaların yeni yaratıcılığa ilham verebileceğini ve arkadaşlara yardım etmenin her keşfi daha güzel kıldığını öğrendi. Hazel ona kendi minik aletini—küçük bir çekiç—verdi ve Pip onu gururla taşıdı. Birlikte hazineler bulmayı ve onları herkesin keyif alacağı taze ve eğlenceli bir şeye dönüştürmeyi sürdürdüler.

Ve eğer bir gün orman oyuncak müzesini ziyaret ederseniz, kırmızı arabalı ve altın tekerlekli küçük tahta atı arayın. Pencerenin yanındaki bir rafta durur ve dikkatle dinlerseniz, belki onun şöyle fısıldadığını duyarsınız: 'Eski şeyler yeniden yeni olabilir, hele bir arkadaş yol boyunca size yardım ederse.'